

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 94/2016-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. februára 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]
[REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 0 T 93/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. januára 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

(ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 0 T 93/2012.

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že na osobu sťažovateľa bola 19. apríla 2012 podaná obžaloba vedená na okresnom súde pod sp. zn. 0 T 93/2012. Ako ďalej sťažovateľ uvádza, „... keďže do dnešného dňa vyššie označený súd na základe tejto obžaloby nerozhodol o mojej vine či nevine, zastávam názor, že týmto porušuje moje základné právo na konanie bez zbytočných prieťahov a na konanie v primeranej lehote“.

3. Sťažovateľ ďalej konštatuje neprimeranosť dĺžky súdneho konania (45 mesiacov), v rámci ktorej okresný súd v jeho trestnej veci meritórne nerozhodol, a tým ho vystavil právnej neistote, ktorá ovplyvňuje jeho ďalší súkromný aj verejný život. S ohľadom na uvedené sťažovateľ žiada priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 3 000 eur.

Následne s poukazom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva sťažovateľ konštatuje nepodanie sťažnosti na prieťahy predsedovi okresného súdu a dodáva, že „... hoci sa v súčasnosti nachádza vo výkone trestu odňatia slobody, ani táto skutočnosť ešte nezabavuje Okresný súd v Trnave povinnosti čo najskôr odstrániť stav právnej neistoty, v ktorej sa až do právoplatného skončenia mojej trestnej veci nachádzam“. Zároveň žiada ústavný súd o ustanovenie právneho zástupcu, ktorý by ho zastupoval v konaní pred ústavným súdom, z dôvodu nemajetnosti.

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov.

Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prietáchoch (m. m. II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04).

7. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

8. Podstatou sťažnosti a predmetom konania pred ústavným súdom je nárok sťažovateľa na ochranu pred postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 0 T 93/2012, ktorým malo byť porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

9. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08).

10. Ústavný súd sa osobitne zameril na preskúmanie opodstatnenosti sťažnosti sťažovateľa, keďže pri sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru odmieta sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú, ak „vzhľadom na skutočnosť, že celková doba konania pred súdom, ako aj postup zákonného sudcu nesignalizovali reálnu možnosť zbytočných prietáhov, a tým ani porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (II. ÚS 109/03), resp. ak „argumenty v sťažnosti sťažovateľa nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie“ (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04).

Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 66/02, I. ÚS 154/03, I. ÚS 38/04, III. ÚS 199/02, IV. ÚS 147/04, IV. ÚS 221/05).

11. Vychádzajúc z doterajšej stabilnej judikatúry ústavného súdu, je potrebné poukázať na to, že v prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými výraznými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako

„zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 6 ods. 1 dohovoru), nevyslovil porušenie základného práva zaručeného týmto článkom ústavy (napr. II. ÚS 57/01), prípadne návrhu buď nevyhoviel (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. III. ÚS 59/05, IV. ÚS 221/05).

12. Podľa zistení ústavného súdu bol zo strany okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 0 T 93/2012 dňa 28. januára 2016 vyhlásený rozsudok, právoplatný 28. januára 2016. Toho času už teda okresný súd nemôže ovplyvniť priebeh napádaného konania a ani porušiť základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ani právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vydaním rozhodnutia vykonal okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 0 T 93/2012 všetky relevantné úkony smerujúce k nastoleniu právnej istoty sťažovateľa a svoju úlohu v tomto smere splnil.

Ústavný súd teda považuje za preukázané, že konanie vedené na okresnom súde pod sp. zn. 0 T 93/2012 krátko po podaní ústavnej sťažnosti zo strany sťažovateľa právoplatne skončilo.

13. Ústavný súd, vychádzajúc z obsahu podanej sťažnosti, vyhodnotil, že v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 0 T 93/2012 nedošlo k takej intenzite zásahu do práv sťažovateľa, ktorá by zodpovedala ústavnorelevantnému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako i práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a ktorú by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy v konaní“ v zmysle citovaného článku ústavy a dohovoru.

Na základe uvedeného a vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. 0 T 93/2012 (t. j. 3 roky a 9 mesiacov) ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Doterajší priebeh konania pred označeným súdom bol i napriek možnosti koncentrovanejšieho konania zo strany okresného súdu bez významnejších prietahov, a preto nezakladal reálnu možnosť vyslovenia porušenia základného práva sťažovateľa na

prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ani práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 dohovoru.

14. Ústavný súd taktiež vzal na zreteľ i skutočnosť, že samotný sťažovateľ tak, ako to uviedol v podanej ústavnej sťažnosti, v priebehu konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 0 T 93/2012 ani raz nevyužil svoje oprávnenie podať v zmysle zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov sťažnosť na priet'ahy v konaní, a teda okresnému súdu v prípade ním tvrdených priet'ahov v konaní nedal príležitosť na poskytnutie nápravy, t. j. na odstránenie prípadného sťažovateľom tvrdeného protiprávneho stavu zapríčineného porušením jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov.

15. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

16. Ústavný súd v závere v kontexte sťažovateľom tvrdenej nepriaznivej ekonomickej situácie zdôrazňuje, že prijatím zákona č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 8/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov bolo v Slovenskej republike na sprístupnenie právnej pomoci osobám v hmotnej núdzi zriadené Centrum právnej pomoci, pričom s účinnosťou od 1. januára 2012 sa systém sprístupňovania právnej pomoci osobám v hmotnej núdzi prostredníctvom Centra právnej pomoci vzťahuje aj na väčšinu konaní pred ústavným súdom podľa čl. 127 ústavy.

Ak teda sociálna situácia i v budúcnosti nebude sťažovateľovi umožňovať zvoliť si advokáta z radov advokátov, má možnosť sprístupnenia právnej pomoci prostredníctvom príslušného Centra právnej pomoci.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. februára 2016